

[Handelsministeren.]

det nu for de fleste er blevet en selvfølge at benytte redningsveste eller svømmeveste under sejlads. Salget af redningsveste er i de senere år, hvad der er yderst glædeligt, steget meget betydeligt.

Spørgsmålet er i virkeligheden særdeles vanskeligt. Man kan jo altid gå den vej at indføre en tvungen typegodkendelse. Men den kan stort set kun omfatte danske fabrikker og medfører allerede dér en ikke ubetydelig administration. Så er der importen. Hvem skal udføre kontrollen, de handlende?

Så er der det tredje forhold, at der sker en ikke helt ringe, skal vi sige personlig indførsel af disse små, lette både. Man kan have dem med oven på sin bil eller på anden måde få dem transporteret fra udlandet. Og så er der endelig det fjerde, at der er et meget stort selvbyggeri af disse både, som man næsten ikke kan tænke sig at man kan kontrollere inden for administrativt overkommelige rammer.

Men selv om alt dette kunne gøres, kommer der en ting til. Hvis vi sammenligner med bilerne, hvor man jo har typegodkendelse, er der det forhold, at biler senere kommer til syn ved ejerskifte o. lign., men jeg tror ikke rigtig på, at den tvungne typegodkendelse, vanskelig som den ville være at gennemføre, ville være noget værd uden et senere vedligeholdelseeftersyn, og det er næsten administrativt uoverkommeligt inden for dette uhyre udbredte område.

Nu er det jo ofte meget uklart, hvad der er årsag til en ulykke. Om det er menneskelige fejl, eller det er materialefejl, men jeg ville skønne med forsigtighed, at 80-90 pct. skyldes menneskelige faktorer; man begiver sig til søs uden at have noget som helst kendskab til, hvad man i grunden gør, og måske 10 pct., allerhøjest 20 pct., skyldes materialefejl. Derfor tror jeg altså, at man med samfundsmæssig størst fordel anvender de beskedne midler, som handelsministeriet er i stand til at anvende på søsportens sikkerhedsråd inden for det oplysende arbejde,

hvor man altså sigter mod det, der har været årsag til skønsmæssigt 80-90 pct. af ulykkerne, og ikke opbygger et meget stort administrativt apparat, der sigter på det, som skønsmæssigt er anledning til 10-20 pct. af ulykkerne.

Lene Bro: Jeg takker for handelsministerens store udredning af problemerne, og jeg forstår også på handelsministeren, at vi er fuldstændig enige. Dette er et stort problem, og jeg mener ikke, at man kan være tilfreds med at få at vide, at der skal for stor administration til at redde så mange mennesker. Handelsministeren har fuldstændig ret, når han påstår, at der bliver solgt mange flere redningsveste. Det gør der, fordi der bliver solgt så mange flere både, at vi i øjeblikket rundt omkring i kommunerne kæmper for at få plads til dem. Altså ville det ikke være særlig svært administrativt også her at føre en vis kontrol.

Jeg giver også handelsministeren fuldstændig ret i, at vi skal have penge til oplysning om søsporten, det er klart, men det er ministerens opgave at sørge for, at der kommer penge nok, så har vi måske en mulighed. Og hvis vi så også kunne få duelighedsprøven gjort obligatorisk, var vi måske endnu bedre kørende inden for sejlporten.

Handelsministeren (Knud Thomsen): Jeg skal kun til slut svare, at vi stadig i handelsministeriet følger den herskende tilstand på dette område, og at vi på ingen måde har slået os til tåls med tingenes tilstand. Vi har ud over oplysningsvirksomheden, som har vor sympati, medens vi jo ikke har store pengemidler at have den i, til stadighed for øje, om det skulle være muligt at træffe yderligere foranstaltninger. Det er naturligvis plasticbådene, vi her har i tankerne, og vi forsøger, om der skulle kunne findes en løsning, der kunne anses for at være hensigtsmæssig og samtidig praktisk gennemførlig. I det øjeblik den skulle foreligge, ville jeg meget gerne iværksætte den.

Hermed sluttede spørgsmålet.